Yedi İklim ve Ali Haydar Haksal

https://www.aksam.com.tr/yazarlar/bedir-acar/yedi-iklim-ve-ali-haydar-haksal/haber-1694138

Bedir Acar

Bazı insanların ardından söylenecek söz, kitaplarının ve yazılarının toplamından daha büyüktür. Çünkü onlar yalnızca yazarak değil, insanlara dokunarak yaşarlar. Ali Haydar Haksal gibi...

Vefat haberi duyulur duyulmaz peş peşe gelen mesajlar, yılların arasından çıkıp gelen küçük hatıralar, bir yaz birlikte çalışmış olmanın, bir odada aynı havayı solumanın, otuz yıl önce kurulmuş bir dostluğun yeniden hatırlanması...

Bütün bunlar, bir insanın asıl izinin nerede aranması gerektiğini göstermiyor mu?

Ali Haydar Haksal, edebiyatımızın yalnızca yazanlarından değil, emek verenlerindendi.

Yedi İklim, onun şahsında bir dergiden öte, uzun yıllar süren bir edebiyat mektebi/sofrası oldu.

Kapısını gençlere açtı.

Henüz yolun başındaki kalemlere, belki başka yerde bulamayacakları bir şeyi verdi: cesaret...

İlk öyküsünü, ilk şiirini, ilk yazısını gönderen gençler, yalnızca bir derginin sayfasına değil, bir edebiyat çevresinin hafızasına girdiler.

Nice isim, kendi sesini bulmadan önce o sayfalarda kendini aradı.

Haksal'ın yıllar süren emeği, bugün isimleri edebiyat dünyasında karşılığı olan pek çok kalemin hikâyesinde yer alır.

Öyküleri, insanı görme biçiminin bir izdüşümüydü.

Yalnızlığı, yabancılaşmayı, faniliği, içe kapanan hayatları ve insan ruhunun sessiz kırılmalarını kendine özgü bir atmosfer içinde anlattı.

Büyük gürültülerden çok, hayatın kıyısında kalmış detaylara kulak verdi.

Çünkü insanın hikâyesinin bazen bir susuşta, eski bir eşyada, yarım kalmış bir cümlede saklı olduğunu biliyordu.

Uzun süredir tedavi görüyor, hastaneden arta kalan günlerinde edebiyatla soluklanıyordu.

Daha birkaç gün önce Yedi İklim'in yeni sayısı için çalışıyordu.

Dergi yine yayınlanacak.

Belki bu kez Ali Haydar Haksal özel sayısı olarak...

Dostları onu yazacak.

Fakat eksikliği, bütün cümlelerden daha fazla konuşacak.

Makamı âli olsun.